

## WYROK

*W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ*

zaoczny w stosunku do pozwanego W. N.

Dnia 5 grudnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Wydział Cywilny z siedzibą w Pile

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Marcin Garcia Fernandez

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Krygiolka

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2018 r. w Pile

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) *Banku SA w W.*

przeciwko *A. N. i W. N.*

o zapłatę

**I. zasądza od pozwanych W. N. i A. N. solidarnie na rzecz powoda (...) Banku SA w W.:**

**a. 278.290,45 (dwieście siedemdziesiąt osiem tysięcy dwieście dziewięćdziesiąt i 45/100) zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie od 25 maja 2018 r. do dnia zapłaty, z zastrzeżeniem, że odsetki te w żadnym okresie nie mogą przekroczyć maksymalnych odsetek ustawowych za opóźnienie,**

**b. 15.625,99 (piętnaście tysięcy sześćset dwadzieścia pięć i 99/100) zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 25 maja 2018 r. do dnia zapłaty,**

**c. 16,30 (szesnaście i 30/100) zł,**

**II. kosztami procesu obciąża pozwanych i z tego tytułu zasądza od nich solidarnie na rzecz powoda 14.768,12 zł.**

**III. wyrokowi w stosunku do pozwanego W. N. nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.**

SSO Marcin Garcia Fernandez

## UZASADNIENIE

Powód (...) Bank SA z siedzibą w W. w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 25 maja 2018 r. wniósł o zasądzenie od pozwanych A. N. i W. N. solidarnie na swoją rzecz 293.932,74 zł, z czego 278.290,45 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, ale nie więcej niż odsetki maksymalne za opóźnienie, od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem zaległego kapitału, 8.422,53 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem zaległych odsetek umownych, 7.203,46 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem

odsetek karnych oraz 16,30 zł tytułem opłat i prowizji. Ponadto wniósł o zasądzenia na swoją rzecz kosztów sądowych. W uzasadnieniu wskazał, że 26 sierpnia 2011 r. zawarł z pozwanymi umowę kredytu hipotecznego. Pozwani nie wywiązali się z obowiązku terminowej spłaty rat. W związku z tym pismami z 27 grudnia 2017 r. wypowiedział im umowę, stawiając całą należność w stan wymagalności. Pozwani nie zapłacili długu, w związku z czym wystawił wyciąg ze swoich ksiąg, stwierdzający ich zadłużenie. Na jego roszczenie składają się: 278.290,45 zł należności głównej z odsetkami umownymi, 8.422,53 zł odsetek za opóźnienie do dnia 18 lutego 2018 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, 7.203,46 zł tytułem odsetek karnych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz 16,30 zł opłat i prowizji. Na podstawie postanowień umowy jest uprawniony do naliczania odsetek karnych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP.

Postanowieniem z 24 lipca 2018 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do rozpoznania sprawy w postępowaniu upominawczym i przekazał sprawę do Sądu Okręgowego w Poznaniu (k. 13).

Pozwana przyznała zasadność żądania pozwu, ale nie uznała go sensie procesowym (k. 156). Pozwany nie stawiał się na rozprawę bez usprawiedliwienia i nie zajął stanowiska w sprawie, w związku z czym zapadł wobec niego wyrok zaoczny.

### ***Sąd ustalił następujący stan faktyczny:***

Powód (...) Bank SA (nazywany dalej Bankiem) i pozwani małżonkowie W. N. i A. N. zawarli 26 sierpnia 2011 r. umowę kredytu hipotecznego nr (...) (nazywaną dalej umową) na budowę domu jednorodzinnego. Na mocy umowy powód udzielił pozwanym kredytu w wysokości 300.000 zł, a oni zobowiązali się go spłacić w 360 miesięcznych, równych ratach płatnych zgodnie z harmonogramem (pkt III i IV części szczególnej umowy). W umowie zastrzeżono zmienne oprocentowanie kredytu, ustalane w oparciu o stawkę WIBOR 3M, powiększoną o marżę Banku. Uzgodniono, że zmiany oprocentowania będą następowały kwartalnie w razie zaistnienia określonych w umowie warunków. Ustalono, że w razie wypowiedzenia umowy, po upływie okresu wypowiedzenia niespłacona wierzytelność Banku stanie się zadłużeniem przeterminowanym, od którego nalicza on odsetki w wysokości czterokrotności oprocentowania lombardowego (§ 5 ust. 1, 2, 9 części ogólnej umowy). W umowie przewidziano także szczegółowe przesłanki i sposób jej wypowiedzenia. Między innymi wskazano, że Bank ma prawo dokonać takiego wypowiedzenia, przy zachowaniu trzydziestodniowego terminu, w razie nieterminowego regulowania przez kredytobiorców zobowiązań wobec niego, w szczególności zaś zalegania przez nich w całości lub w części z zapłatą dwóch rat kredytu i niezapłacenia ich w terminie 7 dni od otrzymania wezwania do zapłaty (§ 9 ust. 1 części ogólnej umowy). Pozwani w umowie zobowiązali się do wskazywania każdorazowo nowego adresu do doręczeń (§ 10 ust. 3 lit. b ppkt iv umowy). Ponadto w umowie zastrzeżono dla Banku prawo pobierania dodatkowych opłat i prowizji, zgodnie z aktualnie obowiązującymi u niego stawkami, w tym także za czynności windykacyjne w postaci monitów i wezwań do zapłaty zadłużenia (§ 7 części ogólnej umowy).

Jako zabezpieczenie spłaty kredytu strony umowy przewidziały hipotekę do kwoty 527.605,47 zł na nieruchomości pozwanych, cesję praw z umowy ubezpieczenia tej nieruchomości i poddanie się przez pozwanych egzekucji (pkt V części szczególnej umowy).

Kwota kredytu została pozwanym wypłacona, zgodnie z umową i przeznaczona przez nich na budowę domu.

(dowód: umowa kredytu, k. 25-36, aneks do umowy, k. 37)

Pozwani od pewnego momentu przestali wywiązywać się z obowiązku spłaty wynikających z umowy należności. Zadłużenie narastało i na dzień 22 listopada 2017 r. wynosiło 1.358,32 zł z tytułu kapitału, 3.959,21 zł z tytułu odsetek umownych, 23,27 zł z tytułu odsetek podwyższonych za opóźnienie w spłacie kapitału, 12,76 zł z tytułu opłat windykacyjnych. W związku z tym pismem z 22 listopada 2017 r. powód wezwał pozwanych do zapłaty zadłużenia

w terminie 14 dni roboczych oraz poinformował ich, że mogą w tym terminie złożyć wniosek o restrukturyzację zadłużenia.

Pozwani nie uregulowali zadłużenia, w związku z czym pismem z 27 grudnia 2017 r. powód wypowiedział im umowę z zachowaniem trzydziestodniowego terminu. Pismo zostało doręczone pozwanej 4 stycznia 2018 r., natomiast pozwany nie odebrał go, mimo awizowania.

(dowód: szczegółowa historia kredytu, k. 48-76, pisma powoda z 22.11.2017 r., k. 38 i 39 i dowód ich wysłania, k. 40, pisma powoda z 27.12.2017 r., k. 41 i 42, potwierdzenie odbioru, k. 43, przesyłka, k. 44)

Na dzień 21 maja 2018 r. zadłużenie pozwanych z tytułu umowy kredytu wyniosło: 293.932,74 zł, z czego 278.290,45 zł tytułem zaległego kapitału, 8.422,53 zł tytułem zaległych odsetek umownych za korzystanie z kapitału, 7.203,46 zł tytułem odsetek od zadłużenia przeterminowanego oraz 16,30 zł tytułem opłat od czynności windykacyjnych.

(dowód: wyciąg z ksiąg powoda, k. 20, szczegółowa historia kredytu, k. 48-76)

Część ustalonych okoliczności w była między powodem i pozwaną bezsporna i te Sąd przyjął bez dowodów. Zgodnie z art. 229 k.p.c., nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Natomiast stosownie do art. 230 k.p.c., gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Na podstawie art. 229 k.p.c. Sąd przyjął bez dowodów te powołane przez powoda fakty, które pozwana przyznała, mając przy tym na uwadze, że w żadnym przypadku przyznanie nie budziło wątpliwości. Odnosnie twierdzeń powoda, do których pozwana się nie odniosła (art. 230 k.p.c.), wyniki rozprawy wskazywały na to, że dotyczą faktów, o których musiała mieć wiedzę, więc mogła się o nich wypowiedzieć i zaprzeczyć im, gdyby taka była jej wola. Sąd miał też na uwadze, że fakty te miały potwierdzenie w niebudzących wątpliwości dokumentach prywatnych.

Powód złożył do akt i powoływał się na kserokopie dokumentów. Stanowiło to w istocie stwierdzenie faktu istnienia dokumentów o formie i treści wynikającej z tych kopii. Nieodniesienie się do tych kopii przez pozwaną stanowiło zaś nie wypowiedzenie się co do tych faktów, co pozwalało uznać je za przyznane, gdyż wyniki rozprawy potwierdzały je (art. 230 k.p.c.). Pozwalało to przeprowadzić dowód z dokumentów, których istnienie, treść i forma zostały przyjęte bez dowodów, tak jakby zostały one złożone w oryginałach.

Sąd ustalił stan faktyczny także na podstawie dokumentów prywatnych. Dokumenty te Sąd uznał za wiarygodne. Nie budziły one wątpliwości co do swojej prawdziwości i zgodności treści z prawdą. Jednocześnie nie były przez pozwaną pod żadnym względem podważane, więc także z tego punktu widzenia nie było podstaw do odmówienia im wiary.

Wyciąg z ksiąg powoda, oceniany jako zwykły dokument prywatny, Sąd uznał za dowód o wysokiej wiarygodności i mocy dowodowej w zakresie wysokości zadłużenia pozwanych na dzień jego wystawienia. Banki są szczególnymi podmiotami gospodarczymi, funkcjonującymi w oparciu o bardzo szczegółowe regulacje, także w zakresie prowadzenia ksiąg rachunkowych i poddanych restrykcyjnemu nadzorowi. W związku z tym, jakkolwiek nie można wykluczyć możliwości, że księgi rachunkowe jakiegoś banku są prowadzone nierzetelnie lub nieuczciwie, to jednak prawdopodobieństwo takiego stanu rzeczy jest minimalne. Dlatego z reguły wyciąg z ksiąg banku jest dokumentem prywatnym o dużej sile przekonywania (mocy dowodowej). Zaufanie do przedmiotowego wyciągu podnosiło także to, że jego zapisy były spójne z treścią umowy kredytu i innymi dokumentami i nie były przez pozwaną kwestionowane.

### **Sąd zważył, co następuje:**

Powód dochodził roszczenia o zaspokojenie wierzytelności wynikającej z zawartej z pozwaną w dniu 26 sierpnia 2011 r. umowy kredytu hipotecznego nr (...). Na mocy umowy kredytu pozwana otrzymała określoną ilość środków pieniężnych i była zobowiązana do ich zwrotu w sposób i na warunkach w umowie ustalonych. Ponieważ z tego obowiązku się nie wywiązywała, powód wypowiedział jej umowę na mocy postanowień jej § 9. Po upływie okresu wypowiedzenia umowa uległa rozwiązaniu i całe zadłużenie stało się wymagalne a pozwana była zobowiązana do jego

niezwłocznego zwrotu. Zatem dochodzone przez powoda roszczenie kreowała powołana umowa kredytu (art. 354 § 1 k.c.).

Z dokonanych w sprawie ustaleń wynikało, że powodowi na podstawie zawartej z pozwanymi umów przysługiwało wobec pozwanej roszczenie w kwocie: 293.932,74 zł, z czego 278.290,45 zł tytułem zaległego kapitału, 8.422,53 zł tytułem zaległych odsetek umownych za korzystanie z kapitału, 7.203,46 zł tytułem odsetek od zadłużenia przeterminowanego oraz 16,30 zł tytułem opłat od czynności windykacyjnych.

Powód domagał się odsetek umownych od należności głównej od dnia wniesienia pozwu, czyli od 26 maja 2018 r. (za okres wcześniejszy zostały skapitalizowane i były dochodzone odrębnie). W tej części jego roszczenie było uzasadnione, gdyż znajdowało oparcie w treści § 5 ust. 9 części ogólnej umowy. Powód także żądał odsetek ustawowych za opóźnienie od skapitalizowanych odsetek (kapitałowych i od niespłaconych w terminie należności) narosłych w okresie przed wytoczeniem powództwa. Na mocy art. 482 k.c., od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie od chwili wytoczenia o nie powództwa. Zatem także w tym zakresie roszczenie powoda było uzasadnione.

Żądanie opłat od czynności windykacyjnych znajdowało oparcie w postanowieniach § 7 części ogólnej umowy.

Przeciwko żądaniu pozwu pozwana nie podniosła żadnych zarzutów.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c., zasądzając od pozwanej na rzecz powoda jako wygrywającego poniesione przez niego koszty w postaci opłaty od pozwu 14.697 zł (k. 5 i 18), opłaty od pełnomocnictwa 17 zł oraz kosztów notarialnych odpisów dokumentów 54,12 zł.

SSO Marcin Garcia Fernandez